

Capitolul 13

Jertfa pentru păcat (3)

(Levitic 5.1-13)

Este bine de observat și se vede clar caracterul și slăbiciunea poporului lui Dumnezeu, când ne dăm seama că avem mai mult de două capitole cu un total de 61 versete, care tratează despre jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină, în timp ce trei jertfe diferite de un miros plăcut sunt tratate în trei capitole cu un total de 50 de versete. Păcatul și vina au în viața credincioșilor încă un rol așa de mare, încât Dumnezeu trebuie să Se ocupe atât de mult cu ele. Aceasta ne arată din nou ce suntem noi și ne conduce la smerenie. În același timp suntem umpluți de admirație pentru bunătatea lui Dumnezeu și bunătatea Domnului Isus, care arată dragoste față de astfel de oameni și îi poartă mereu, fără oboseală. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său la cruce, ca să mântuiască pe astfel de oameni, iar Fiul a venit de bunăvoie, ca să-i mântuiască. Însă și după ce ei au fost salvați, după ce au primit viața nouă și Duhul Sfânt, ei fac încă așa de multe păcate și fărădelegi, încât atât Tatăl cât și Fiul trebuie să Se ocupe neconținut de ei, așa cum vedem în aceste jertfe.

În capitolul 4 am văzut patru jertfe pentru păcat și anume pentru preot, pentru toată adunarea, pentru o căpetenie și pentru cineva din popor. În toate cazurile este prescris cum trebuie să fie jertfa de fiecare dată; nu este spus ce păcat au făcut fiecare din cei care aduc jertfa. Se spune simplu: „Dacă cineva va păcătuia din neștiință împotriva vreuneia din poruncile Domnului, făcând lucruri care nu trebuie făcute...”(versetul 2). Este vorba de faptul că lucrurile sunt păcat pentru că sunt în contrast cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acest semn caracteristic al păcatului îl găsim și în 1 Ioan 3.4, despre care am vorbit de câteva ori. Păcat este tot ce face omul în mod independent față de autoritatea pe care Dumnezeu și Domnul Isus o are asupra lui. Tot ce stă în opoziție cu Cuvântul lui Dumnezeu este păcat. Cunoașterea acestui adevăr conduce la judecarea conștiință a păcatului.

Doresc să lămuiesc această caracteristică printr-o realitate demnă de remarcat din Vechiul Testament. Din cele zece porunci, nouă pot fi înțelese și de oameni necredincioși cu o ținută morală ridicată. Sunt mii de necredincioși care niciodată n-au ucis, niciodată n-au comis adulter, niciodată nu au furat nu au mințit etc. Sunt lucruri pe care le judecă și conștiința omului firesc și atunci când cineva dintre necredincioși le fac, le strică reputația. Însă între cele zece porunci se găsește una pe care n-o poate înțelege nici un necredincios și nu este văzută ca o încălcare a conștiinței firești a omului. La această poruncă israelitul depindea exclusiv de faptul dacă voia să asculte de Dumnezeu sau nu. Mă gândesc la porunca sabatului, poruncă care cerea ca în cea de-a șaptea zi a săptămânii să nu lucrezi, ci să te odihnești. Un om firesc nu înțelege de ce era socotită ziua a șaptea și nu a șasea, cum fac mahomedanii, sau luna, sau marțea sau miercurea. Principiul este simplu: ei nu aveau voie să lucreze în a șaptea zi pentru că Dumnezeu a așezat-o ca zi de sabat. Singurul motiv era deci că Dumnezeu a spus așa. De aceea găsim în cărțile lui Moise și mai ales în Levitic deseori reluată porunca sabatului, atunci când Dumnezeu dă noi porunci, interdicții și recomandări. Era singura poruncă de a cărei împlinire depindea clar și exclusiv realitatea dacă cineva voia să asculte sau nu de Dumnezeu. Realitatea că cineva nu comite niciodată un omor sau nu fură nu este o dovadă că el se teme de Dumnezeu. Dar vedem

că și credincioșii fac uneori asemenea lucruri și aceasta desigur nu este o dovadă că ei se tem de Dumnezeu și sunt credincioși. Un semn clar că cineva este credincios și se teme de Dumnezeu este când el părăsește lucrurile în care el vede că într-adevăr nu este nimic rău, dar despre care Dumnezeu spune că nu sunt bune. El ascultă atunci, pentru că recunoaște autoritatea lui Dumnezeu și a Domnului Isus. El întreabă în toate lucrurile care este voia Domnului Isus, Domnul său, Acela care l-a cumpărat cu un preț. Ce spune El îi este de ajuns. Credința spune: Doamne, ce vrei Tu să fac? Această temă o găsim și în capitolul care ne stă înaintea.

În capitolul 4 este vorba de faptul că cineva face din neștiință ceva care este împotriva vreuneia din poruncile sau interdicțiile lui Dumnezeu. La aceasta însă se adaugă situația grea a cunoașterii poruncii sau interdicției lui Dumnezeu. De aceea toate păcatele sunt cuprinse în caracteristica generală, că ele sunt în opoziție cu ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. De aceea, jertfa pentru păcat care trebuia adusă depindea de persoana care a păcătuit. Într-adevăr, toți copilașii în Hristos au ungera Duhului Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu spune despre ei că știu totul. Și totuși se găsesc diferențe în cunoașterea și în credința sfinților. Așa cum sunt prezente diferențe în construcția corpului și în inteligența oamenilor, tot așa posibilitatea de înțelegere duhovnicească nu este la fel pentru toți. Noi nu putem judeca totdeauna această diferență și desigur nu știm totdeauna cauzele, însă Dumnezeu știe și ține socoteala. De la cineva care are puțină înțelegere duhovnicească, Dumnezeu nu cere aceleași lucruri ca și de la cineva căruia El i-a dat prilejul și capacitatea să se ocupe mai mult de Cuvântul Său și să primească mai multă înțelegere. De aceea găsim în capitolul 4 jertfa pentru păcat, care nu are a face cu faptele trecute, ci cu poziția pe care o ocupă acela care a păcătuit. Dumnezeu poate judeca pe deplin această poziție și poate să aprecieze exact pe fiecare.

Însă, aici în capitolul 5 vedem păcatele pe care conștiința le caracterizează ca atare; în mod deosebit începând cu versetul 14, unde se vorbește de jertfa adusă pentru vină, vedem aceasta clar. Acolo nu se găsesc mai multe jertfe diferite, ci omul simplu din popor trebuia să aducă aceeași jertfă ca și un preot sau o căpetenie care a păcătuit. Acesta este un principiu important. Când un credincios simplu face ceva, pe care-l judecă deja conștiința naturală, atunci el nu este mai puțin responsabil și nevinovat înaintea lui Dumnezeu, decât cel mai duhovnicesc frate care ar face același lucru.

În primele versete din capitolul 5 vedem de fapt trei feluri de păcate. În versetul 1 este vorba de cineva care omite să adeverească ceva, cu toate că de fapt ar trebui s-o facă. „Când cineva, fiind pus sub jurământ ca martor, va păcătui, nespunând ce a văzut sau ce știe, își va purta nelegiuirea“. Vedem apoi în versetele 2 și 3 că lipsa de separare și sfințire pentru Dumnezeu este un păcat. „Când cineva, fără să știe, se va atinge de ceva necurat, fie de cadavrul unei fiare sălbatice necurate, fie de cadavrul unei vite cornute necurate, fie de cadavrul unei reptile necurate, chiar dacă acest lucru îi rămâne ascuns, el este totuși necurat și vinovat“. Este un principiu pe care-l cunoaște orice om, că legătura cu răul murdărește. Oricine știe că mâinile sale se murdăresc, dacă le bagă în noroi. În versetul 3 găsim același principiu, cu o întrebuintare mai largă. „Sau când cineva fără să ia seama, se va atinge de vreo murdărie omenească, de orice întinăciune care face pe cineva necurat, când va ști, se va face astfel vinovat“.

Urmează apoi versetul 4: „Sau cineva, vorbind ușuratic cu buzele sale, jură că va face ceva rău sau bine, în orice va rosti în grabă cu jurământ, chiar dacă

aceasta îi este ascuns, când va ști se va face astfel vinovat“. Aici este vorba de stăpânirea de sine, de vorbirea plină de responsabilitate. În diversele locuri ale Cuvântului lui Dumnezeu este judecat cel care vorbește cu gura sa cuvinte pripite. Găsim aici deci trei feluri de fărâdelegi și, după cum gândesc, indică în principiu păcatele cele mai des întâlnite în această lume.

Cuvântul ebraic, care în versetul 1 este tradus prin „păcat“ are înțelesul „a devia de la ceea ce este drept“. Este în opoziție cu „a atinge țelul“. Cuvântul este utilizat și în versetul 5 și 6 și el se întâlnește deja în capitolul 4. Acolo înseamnă deviere de la poruncile sau interdicțiile Domnului. Aici înseamnă în sens general „a devia de la ceea ce este drept“. Când un om „pus sub jurământ ca martor, va păcătui nespunând ce a văzut sau ce știe, își va purta nelegiuirea“. Este vorba aici nu atât de mult de adevărul unui blestem pe care noi l-am auzit, ci de obligațiile impuse de autoritatea publică, să confirmi cu jurământ ceea ce știi sau ceea ce ai văzut. Când deci autoritatea publică (conducerea) interoghează pe cineva sub jurământ, el trebuie să spună adevărul și să relateze corect ceea ce a văzut și ceea ce știe. Alte locuri din Scriptură care au aceeași temă sunt Proverbe 29.24; 1 Împărați 8.31 și Numeri 5.21. Acest principiu îl vedem clar la Domnul Isus, când El este interogată în Matei 26:

„Preoții cei mai de seamă, bătrânii și tot sinedriul căutau vreo mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-L poată omori. Dar n-au găsit nici una, deși au venit mulți martori mincinoși. La urmă, au venit doi martori mincinoși și au spus: Acesta a zis: „Eu pot să stric templul lui Dumnezeu și să-l zidesc în trei zile“. Marele preot s-a sculat în picioare și I-a zis: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?“ Dar Isus tăcea.

Omul din lume spune: pentru un acuzat este cea mai mare prostie pe care poate s-o facă, dacă nu spune nimic, când se aduc învinuiri false împotriva lui. A tăcea înseamnă în mod normal a fi de acord. Domnul Isus tăcea. El nu Se apăra. Se spune apoi mai departe: „Marele preot a răspuns și I-a zis: „Te jur pe Dumnezeul Cel viu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!“ Aceasta era la iudei și în Vechiul Testament forma de jurământ. Și acum, în anumite țări este tot așa ca și atunci, că nu acela care spunea jurământul trebuia să rostească formula de jurământ, ci acela care primea jurământul, ca marele preot de aici. Domnul Isus știa foarte bine ce consecințe avea un răspuns consimțit. Însemna sentința Sa la moarte. Totuși se spune: „Isus i-a zis: „Tu însuși ai spus“. Domnul răspunde acum, căci legea, Cuvântul Său propriu, spune aici: când cineva este cercetat sub jurământ, trebuie să răspundă și să arate adevărul, oricare ar fi consecințele.

Acest verset a fost pentru mine o adevărată lecție. Pe baza locului din Matei 5.33-37 eu am fost împotriva jurământului și m-am purtat totdeauna așa. Însă acest verset mi-a arătat că dacă autoritatea publică vrea să mă cerceteze sub jurământ, potrivit gândurilor lui Dumnezeu eu trebuie să depun jurământul.

Rezultă însă clar din conținutul exact al textului de față că principiul are un înțeles mult mai bogat, decât un jurământ înaintea autorității. Aici este vorba de faptul că trebuie să adevărim ceea ce am văzut sau știm. Dacă nu facem așa, atunci trebuie să ne purtăm nelegiuirea.

Acesta este un principiu important în viața copiilor lui Dumnezeu și al întregii adunări a lui Dumnezeu. Nu am experimentat noi cu toții, când păcatul unui frate sau al unei surori a fost descoperit și a fost făcut cunoscut, în același timp unul sau mai mulți știau deja de mult aceasta și au tăcut? Nu am văzut noi că un frate sau o soră au fost învinuiți de un lucru și unul sau mai

mulți știau că nu este adevărat, însă din antipatie sau din alte motive au tăcut, așa că acuzarea fratelui sau a surorii a rămas? Aici se spune că păcatul este și o ruină înaintea lui Dumnezeu și că acela care face așa ceva își va purta nelegiuirea. În mijlocul copiilor lui Dumnezeu trebuie să domnească adevărul. Trebuie să se dea dovadă împotriva răului și pentru bine și să nu se tacă; și trebuie să fie prezentă dreptatea, așa cum Dumnezeu este drept și Se poartă totdeauna cu dreptate. Câte greutăți și necurății au pătruns ca urmare a acestor lucruri, încât adunarea a fost întinată zeci de ani și nu poate fi binecuvântată de Dumnezeu, pentru că era cunoscută prezența a unuia sau a mai multor rele și nu s-au descoperit. Acum 20 de ani am vorbit cu un frate despre o localitate unde de zeci de ani erau greutăți. El mi-a spus: „Sunt convins că mai înainte acolo a fost un păcat și că mai trăiește unul sau doi care știu și nu-l dau pe față. Atâta timp cât aceștia trăiesc și nu-l descoperă, va fi o piedică în calea binecuvântării adunării“.

Mai târziu Dumnezeu a descoperit totul și binecuvântarea s-a reîntors, când răul a fost judecat.

Însă principiul nu merge mai departe? Nu aparține acestuia și mărturia greșită despre Domnul Isus, pe care noi o dăm față de alții în viața noastră personală? Să dea Dumnezeu ca să se găsească din aceia care nu trebuie să se judece în privința aceasta! Însă nu neglijăm noi deseori să mărturisim despre Domnul Isus, atunci când ar trebui s-o facem? Nu mă gândesc prin aceasta că fiecăruia pe care-l întâlnim pe stradă să trebuiască să-i vorbim despre Domnul Isus. Domnul ne aduce însă în împrejurări în care tăcerea înseamnă necredincioșie față de El. Când cineva mă întreabă de ce eu nu fac un anumit lucru, este necredincioșie față de Domnul dacă nu spun adevăratul motiv. Nu este o rușine falsă să treci sub tăcere că ești proprietatea Domnului Isus, să faci să se recunoască faptul că numai El are autoritate asupra mea și eu trebuie să fiu supus numai Lui și să fac numai ce vrea El? Într-adevăr, aceasta nu ne aduce onoare în lume, însă mulțumesc lui Dumnezeu că Domnul Isus este Mântuitorul Meu, că El m-a cumpărat cu sângele Său. În 1 Corinteni 6 se spune: „Voi ați fost cumpărați cu un preț“. Eu L-am primit ca Domn și Mântuitor al meu. Ce rușinos este atunci când eu tăgăduiesc în fața lumii sau a unei persoane că sunt proprietate a Sa și mi-e rușine de El, când eu trec sub tăcere Numele Său, acolo unde trebuie să vorbesc, pentru că lumea mă pune la probă. Cuvântul lui Dumnezeu spune aici: „Dacă el nu face cunoscut, să-și poarte nelegiuirea“. Întreb pe cei mai tineri dintre noi care sunt la școală, la universitate, la birou sau în fabrică: cum este cu noi, dacă suntem chemați să dăm o mărturie, dacă învățătorul sau colegii de școală ne pun întrebări la care noi, dacă suntem corecți, putem răspunde numai cu Numele Domnului Isus și trebuie să spunem: pentru că El este Domnul meu și eu vreau să-I slujesc, nu fac aceste lucruri. Suntem noi credincioși în aceste lucruri? Cu privire la mărturia împotriva răului nu spun nimic, căci față de răul pe care îl vedem în lume, ar trebui să protestăm. Pot fi însă împrejurări în care lipsa mărturiei împotriva răului este păcat față de Dumnezeu.

Ajungem apoi la cel de-al doilea principiu, lipsa de separare.

„Când cineva, fără să știe se va atinge de ceva necurat, fie de cadavrul unei fiare sălbatice necurate, fie de cadavrul unei vite cornute necurate, fie de cadavrul unei reptile necurate, chiar dacă acest lucru îi rămâne ascuns, totuși, el este cunoscut și vinovat“.

Cuvântul ebraic „aşam“, care s-a tradus aici și în versetele 3,4.5 și 17 cu „vinovat“, înseamnă: vinovat față de cineva, căruia îi datorează

responsabilitatea. Fiecare om datorează responsabilitate Creatorului său. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în Coloseni 1.16 că Domnul Isus a creat toate lucrurile pentru Sine, iar în 2 Petru 2 și în epistola lui Iuda, Domnul Isus este numit Domnul tuturor oamenilor. Potrivit textului din Matei 13, El a cumpărat pământul cu tot ce-i aparține și de aceea totul este proprietatea Sa. El este deci Domnul oricărui om de pe pământ. Însă în mod deosebit El este Domnul nostru, care L-am primit ca Domn și Mântuitor al nostru și am primit iertarea păcatelor. Noi am mărturisit că suntem proprietate a Sa și nu putem să mulțumim lui Dumnezeu îndeajuns pentru aceasta.

Ce ne-a adus în starea aceasta, ca să ne luăm adăpost la Domnul Isus? Vedem ce exprimă Isaia prin cuvintele: „Am văzut pe Domnul stând pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei lui umpleau templul. Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de slava Lui“!... Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate“ (Isaia 6.1-5). Nu este acesta motivul pentru care ne-am găsit adăpost la Domnul Isus, pentru că am văzut că am fost născuți în păcat, că am fost păcătoși pierduți, care trăiau în păcat? Scriptura ne arată clar ce a făcut Duhul Sfânt cu noi, atunci când ne-am pocăit am fost aduși prin sfințirea Duhului spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos (1 Petru 1.2). Același lucru îl găsim și în 2 Tesaloniceni 2.13 ca și în multe alte locuri din Sfânta Scriptură. De aceea Dumnezeu spune: „Fiți sfinți“. Sfânt nu înseamnă altceva decât despărțit: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt“. Prin lucrarea Duhului Sfânt și prin sângele Domnului Isus noi am fost despărțiți de tot ce este împotriva lui Dumnezeu. Cât de îngrozitor este atunci când în practică părăsim despărțirea și intrăm în relații cu ceea ce este rău în ochii lui Dumnezeu!

Mai întâi este amintit aici: „Cadavrul unui animal sălbatic necurat“. Ce îndemn este pentru mine, ca om curat, să intru în legătură cu un animal sălbatic, necurat și, mai presus de asta, cu cadavrul său, cu corpul său mort? Un animal nu are duh și deci nici o înțelegere. Un animal sălbatic vorbește de lepădarea oricărei autorități, deci de purtarea exclusivă după plăcerile stricate și animalice ale inimii stricacioase. Un cadavru indică lipsa oricărei vieți a tot ceea ce vine de la Dumnezeu, de exemplu lucrurile bune ale conștiinței omenești, pe care omul, o creatură, le poate poseda. Cât de îngrozitor este atunci când un „sfânt“ vine în contact cu astfel de oameni! Nu trebuie să recunoaștem din nefericire că așa este la noi și la alți credincioși? Ce are a face un copil al lui Dumnezeu cu lectura murdară, care se găsește în lume, cu imoralitatea ilustrată în așa numitele cărți realiste, care s-ar putea să se vadă și în mâinile și în casele credincioșilor, care mărturisesc că sunt proprietate a Domnului Isus? Ce au a face credincioșii cu murdăria și idolatria care vin prin radio și prin televiziune? Eu știu că tinerii din școală trebuie uneori să citească asemenea cărți; însă cât de mulți sunt care o fac de bunăvoie, fără nici o necesitate? În orice situație, cea mai importantă întrebare ar trebui să fie ce ne spune Domnul în cazul acesta sau acela și dacă dorim să fim ascultători de El cu adevărat.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune care sunt consecințele în fiecare caz: „Fără să știe (adică nu a avut de la început o privire de ansamblu și în mod neprevăzut a ajuns în această situație), devine astfel necurat și vinovat“.

Următoarea situație în aparență mai puțin rea: atingerea de cadavrul unui animal cornut curat. Animalele cornute sunt domesticite. Într-o oarecare

măsură este cunoscută autoritatea, așa că ieșirile cele mai rele sunt evitate. În acestea putem vedea așa numita lume creștină și pe necredincioșii cu o morală ridicată. Ceea ce provine de la ei nu poartă semnele imoralității, ci sunt așa numitele lucruri neutre, pe care noi din punct de vedere social nu trebuie neapărat să le numim false. Însă Dumnezeu le numește „cadavre“, ceva asupra căruia domnește moartea și nu are viață din Dumnezeu. El este izvorul întregii vieți și moartea vorbește despre ceea ce nu este în legătură cu El, ci este judecat de El. Dacă citim în Numeri 19 vedem că orice mădular al poporului lui Dumnezeu era necurat prin atingerea cu ceva mort.

Cine călca în pustie pe un schelet mort era necurat. Cine venea într-un cort în care zăcea un mort, era necurat, și așa mai departe. Orice atingere cu ceva care nu este în legătură cu Dumnezeu, murdărește pe cel credincios. Există într-adevăr stări în care noi nu putem să evităm o necurăție. În Numeri 19 se spune că dacă cineva moare într-un cort, oricine se găsește în acest cort sau intră cu el, șapte zile este necurat. În Numeri 6.9 scrie că aceasta se poate întâmpla „neprevăzut, deodată“. Cu toate acestea, acela care este de față s-a murdărit. Însă în Levitic 21.2 se spune că un fiu al lui Aaron avea voie să se murdărească de cel mai apropiat din familie care murea și nu se făcea vinovat. Dumnezeu recunoaște legăturile de familie și la un fiu al lui Aaron. Însă chiar dacă el nu este vinovat, el trebuie totuși să se curățească, potrivit cu cele scrise în Numeri 19.

Același lucru îl vedem și în Ioan 13. La spălarea picioarelor, Domnul Isus folosește exemplul unui om care a făcut baie generală. Însă el trebuie să iasă din nou în stradă - și pe stradă este praf - așa că picioarele i se murdăresc. Când el vine acasă, picioarele sale deci trebuie iarăși spălate, ca astfel să fie cu totul curat. Domnul Isus spune că El Se preocupă în continuare de aceasta, ca noi să avem astfel părtășie cu El în lucrurile cerești, lucrurile casei Tatălui. Lucrurile care ne sunt prezentate în vorbirea Cuvântului lui Dumnezeu prin picioare murdărite ne fac să nu fim în stare să avem părtășie cu Domnul slavei. Aceasta o vedem și în Vechiul Testament. Când preoții intrau în templu ca să slujească, trebuiau mai întâi să-și spele picioarele și mâinile. Abia după aceea puteau să intre în Locul Preasfânt, în prezența lui Dumnezeu. Cu toate că noi nu putem împiedica să ni se murdărească picioarele de praf, Domnul Isus spune totuși că noi ne murdărim prin aceasta (Ioan 13).

Însă aici, în Levitic 5.2 este vorba de lucruri care nu trebuie neapărat atinse. Sunt aici lucruri care, văzute din afară nu sunt așa de necurate ca un animal sălbatic, necurat. Sunt vite, însă sunt vite necurate, chiar dacă sunt îmblânzite, și aici este cadavrul acestora, care vorbește despre moarte. Orice atingere cu acestea murdărește pe credincioși. Însă merge mult mai departe, căci aici se spune: „Chiar dacă acest lucru îi este ascuns, el este totuși necurat și vinovat“. Repet, cuvântul „vinovat“ înseamnă aici, vinovat față de cineva căruia îi suntem responsabili. Pentru noi este Domnul Isus și Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă aici înaintea ochilor că noi suntem răspunzători față de El, Creatorul, și față de Domnul nostru care ne-a răscumpărat cu sângele Său.

Ajungem apoi la „cadavrul unei reptile necurate“, cel mai de jos care poate fi. Este ceea ce și oamenii onorabili din lume consideră ca nedemn, dar care câteodată se pot găsi și la credincioși. Se poate întâmpla ca și credincioșii să citească lucruri, să vadă lucruri, pe care un om necredincios dar cumsecade nu vrea să le aibă în casă. Cât de periculos este aceasta, vreau să arăt printr-un exemplu. Un credincios care a fost exclus pentru că a trăit mulți ani în lucruri morale rele, mi-a povestit: „Părtășia mea cu Domnul n-a fost întreruptă

când eu am început cu prima faptă rea. A început cu șapte ani mai devreme, când mergeam din curiozitate pe trotuarul străzii ca să mă uit acolo pe fereastră. Au mai trecut șapte ani până am ajuns la faptă; însă în cei șapte ani, părtășia mea cu Domnul a fost întreruptă, iar eu n-am mai avut putere. Așa am ajuns în această situație, pentru că nu am judecat păcatul și nu am făcut ce este arătat aici, în Levitic 5. Acest pericol este prezent și pentru noi.

Însă Dumnezeu spune aici ce înseamnă aceasta pentru El. Când cineva a făcut așa ceva, „chiar dacă acest lucru îi este ascuns, este necurat și vinovat“, chiar dacă el nu este conștient că a fost murdărit prin acestea. Nu pot să-mi dau seama cum un credincios, când este conștient că prin cărți imorale, ziare, viața de ștrand, televiziune etc, se murdărește, totuși se îndreaptă spre ele și ar face așa doar din slăbiciune, pentru care se va smeri mai târziu. Mulți încearcă să se convingă, așa cum am auzit uneori: aceste lucruri mă lasă rece. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, nu este adevărat, căci cine face aceste lucruri se va murdări, chiar dacă el gândește că pe el nu-l atinge. „Chiar dacă îi este ascuns, el este necurat și vinovat“. Acesta este un principiu serios. Din neștiință, cineva nu este socotit nevinovat. Potrivit legilor vieții se spune: se presupune că toți cunosc legile, căci ele sunt date publicității. Acum, noi avem tot Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea putem ști ce ne face necurați. Ar trebui să fim ascultători și să facem numai ceea ce Tatăl și Domnul Isus ne încredințează. Pe deasupra tuturor acestora noi avem ungera din partea Celui Sfânt și știm totul. Când, deci, facem ceva din neștiință, prin care noi devenim vinovați, aceasta se întâmplă pentru că n-am întrebat pe Domnul, n-am cercetat suficient Cuvântul lui Dumnezeu și în acest moment nu avem practic părtășie cu Domnul.

O altă parte o găsim în versetul 3: „sau când cineva, fără să ia seama, se va atinge de vreo murdărie omenească, de orice întinăciune care face pe cineva necurat - când va ști, se va face astfel vinovat. Necurăția unui om! În epistolele Noului Testament, prin cuvântul „om“ sunt denumiți necredincioșii. De aceea presupun că aici avem voie să ne gândim la legătura cu necredincioșii, deci nu atât de mult la stricăciunea morală, ca în versetul 2, ci la legătura cu aceia care nu sunt născuți din nou. Prin nașterea din nou, „prin sfințirea Duhului“, noi suntem pe deplin despărțiți de ei. Ei sunt fără Dumnezeu și vrăjmași ai lui Dumnezeu, păcătoși pe drumul spre iad (Romani 5.6- 10). Ei nu slujesc lui Dumnezeu, ci lui Satan și leapădă pe Domnul Isus. Mobilul acțiunilor lor este în contrast deplin cu mobilul acelor care s-au întors de la idoli la Dumnezeu „ca să slujească Dumnezeului Celui viu și adevărat și să aștepte pe Fiul Său care va veni din cer“ (1 Tesaloniceni 1.9). Noi gândim deseori în mod ușuratic asupra relațiilor de prietenie cu membrii familiilor necredincioase sau la cunoscuți și la relațiile de afaceri cu cei necredincioși, însă în Cuvântul lui Dumnezeu vedem cât de serios ia Dumnezeu aceste lucruri. În 2 Corinteni 6 se spune:

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între nedreptate și fărădelege? Sau ce părtășie are lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului Celui viu, după cum a zis Dumnezeu: „Voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu“. - Însă cum se continuă? - „De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei“, zice Domnul: „nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul, Cel Atotputernic“.

Dacă stăm în legătură cu cei necredincioși, suntem sub același jug cu ei.

Desigur, orice credincios este un copil al lui Dumnezeu, însă Tatăl refuză să ne recunoască în mod practic ca atare, căci El nu poate suporta nici o legătură cu necurăția. Drept consecință, apostolul scrie apoi - și eu cred că aceste cuvinte cuprind cele două versete, 2 și 3: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice închinăciune a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințirea în frică de Dumnezeu“ (2 Corinteni 7.1).

Dacă ne gândim la toate aceste minunății, pe care le-am văzut în aceste jertfe și la toate binecuvântările minunate pe care ni le-a dat Dumnezeu și citim apoi aceste cuvinte serioase, că Dumnezeu ne poate recunoaște numai în această stare și noi putem avea părtășie cu El numai atunci când suntem despărțiți de necredincioși și de tot ce este în opoziție cu El, nu ne va face aceasta să ne așezăm în lumina Domnului, ca să ne judecăm pe noi înșine și umblarea noastră practică și să-L rugăm să ne arate dacă lucrurile despre care am citit sunt prezente în viața noastră, în viața mea? Și dacă El ni le arată, nu trebuie să ne judecăm și să îndepărtăm aceste lucruri, ca astfel părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul să fie refăcută și Dumnezeu să poată dăruia iarăși cunoașterea și bucuria faptului că El este Tatăl nostru și noi suntem copiii Lui?

Vom vedea însă care este drumul într-acolo. Însă primul pas pe acest drum este judecata a tot ce este în opoziție cu Cuvântul Său și ceea ce din această cauză el judecă în viața noastră, ca astfel noi să devenim conștienți și să recunoaștem că n-am fost față de El potrivit responsabilității pe care o avem. Noi suntem responsabili față de El, El este Domnul nostru, care ne-a răscumpărat cu sângele Său și care a plătit prețul pentru noi, așa că acum am devenit proprietate a Sa și El este Domnul nostru.

Al treilea caz îl vedem în Leviticul 5.4: „sau când cineva, vorbind ușuratic cu buzele sale, jură că va face ceva rău sau bine, în orice va rosti în grabă cu jurământ, chiar dacă aceasta îi este ascuns, când va ști se va face vinovat“. Aici este vorba, deci, de faptul că se vorbește repede și necugetat și se confirmă cu un jurământ. În mod obișnuit aceste lucruri sunt legate unele de altele. Cu cât cineva vorbește fără să gândească, cu atât mai mult el este înclinat să întrebuițeze expresii tari. Aceasta nu se potrivește pentru un credincios. Domnul Isus spune: „Să nu jurați nicidecum, ci felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte vine de la Cel Rău“ (Matei 5.31-32). Dacă eu trebuie să întăresc cuvintele mele printr-un jurământ sau prin expresii puternice, atunci prin aceasta eu spun că de obicei cuvintele mele nu sunt demne de încredere. La un credincios trebuie însă ca Da să fie Da și Nu să fie Nu. Când sentimentele și intențiile noastre sunt în părtășie cu Domnul și deci prin aceasta se formează în ascultare, atunci va fi ca și la apostolul Pavel (2 Corinteni 1.17-18). Pripirea buzelor noastre descoperă din păcate deseori că inima noastră nu este supusă Domnului. N-ar trebui cu toții cu capul plecat să rostim cuvintele lui Iacov: „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul“. „Limba este și ea un foc, o lume de nedreptăți“ (Iacov 3.2-6).

Dacă jur nechibzuit că voi face ceva rău, desigur aceasta este cu totul greșit. 1 Petru 2.19-23 ne arată ce atitudine ar trebui să avem și atunci când ni se face ceva rău. În privința aceasta avem deja trei motive. În primul rând: pentru că eu vorbesc nechibzuit (negândit) și n-am întrebat mai întâi pe Domnul; al doilea, pentru că eu întăresc cuvintele mele cu un jurământ sau cu alte cuvinte tari; în al treilea rând, pentru că eu vreau să fac ceva rău. Din fericire, în acest caz, când am devenit iarăși liniștiți și Duhul Sfânt a lucrat în inima și în conștiința mea, deseori nu voi mai face ceea ce am zis. Însă dacă a fost un cuvânt necugetat, de a face ceva bun, aceasta este tot așa de rău în ochii lui

Dumnezeu. În Psalmul 26.11 este scris: „Faceți jurăminte Domnului, Dumnezeului vostru și împliniți-le“, iar în Eclesiastul 5.2-5: „Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu... Dacă ai făcut un jurământ lui Dumnezeu, nu întârzia să-l îplinești, căci Lui nu-I plac cei fără minte; de aceea îplinește jurământul pe care l-ai făcut. Mai bine să nu faci nici un jurământ decât să faci un jurământ și să nu-l îplinești“. În Levitic 27.10 citim chiar că un animal, care a fost dăruit Domnului, nu are voie să fie schimbat, nici măcar când vrea să fie schimbat unul rău cu unul bun. Când eu am făcut un jurământ, fără o decizie a inimii și recunoaștere din partea Domnului, este foarte probabil ca eu să nu pot împlini jurământul sau să se scoată în evidență că a fost un jurământ nebun. Nu se pot întrebuița și în acest caz cuvintele „... care nu știți, ce va aduce ziua de mâine“ (Iacov 4.14)? La Ietfa, în Judecători 11.30 și 34-40 și la Irod în Matei 14.1-11 vedem consecințele îngrozitoare ale unui jurământ necugetat, în timp ce Petru, în Matei 26.33-35,69-75 ne pune înaintea ochilor cum decurge o promisiune care este rostită prin propria putere și în mod independent față de Domnul.

Domnul Isus și Tatăl doresc ca noi să ne dăruim pe deplin lor. Însă aceasta trebuie să aibă loc cu hotărâre de inimă și în conștiința slăbiciunii noastre și de aceea în părtășie cu Tatăl și cu Fiul. „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“ a rânduit tot ce a avut ca să fim ai Săi (Matei 13.46). „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți“ (2 Corinteni 8.9). „Nu știți că... voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Slăviți deci pe Dumnezeu în trupul vostru“ (1 Corinteni 6.19-20). Domnul Isus dorește ca, prin contemplarea dragostei Sale, inimile noastre să fie încălzite, așa încât dorința noastră să fie de a trăi numai pentru El, așa cum Rebeca, atunci când a văzut pe Isaac, s-a acoperit ca să arate că de acum înainte era numai pentru el. Dragostea Sa nemărginită față de noi, care a fost gata să plătească orice preț pentru noi - chiar moartea îngrozitoare de pe cruce, pe când a purtat păcatele noastre în trupul Său și a fost făcut păcat pentru noi și a fost lovit de Dumnezeu - găsește numai atunci satisfacție în dragostea noastră, când noi vrem să ne dăruim Lui pe deplin. Vedem aceasta în Ioan 14.21-23. Domnul spune acolo: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește... Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu“.

Levi nu s-a comportat nechibzuit. Când Domnul i-a vorbit: „Urmează-Mă!“, a calculat consecințele și nu le-a găsit prea grele. „Părăsind totul, s-a sculat și L-a urmat“. El nu s-a sculat, ca după aceea să se dezlipească de tot ceea ce trebuia să lase în urmă; ci el s-a sculat numai după ce el în inima sa deja a părăsit totul, casa, banii, poziția sa etc. Găsim apoi în versetul următor minunea, că el a primit iarăși totul înapoi. Însă acum el le-a primit de la Domnul și putea să-I fie administrator. Aceasta a și făcut-o: „Și Levi I-a făcut un ospăț mare la el în casă și o mulțime de colectori de taxe și de alți oaspeți erau la masă cu ei“ (Luca 5.27-29).

Am auzit odată de o tânără fată dintr-o familie bogată, cu renume, că s-a întors la Dumnezeu. Consecința pentru viața ei practică a fost o despărțire de tot ce a umplut viața ei până atunci și toate plăcerile ei dinainte au încetat; toți prietenii au părăsit-o; ea a fost alungată din mediul în care trăise până atunci și a devenit o străină pentru părinții, frații și surorile ei. Cineva a întreat-o: Ai calculat tu prețul, când te-ai hotărât să devii creștină? Ea a răspuns: „Da, am calculat; însă eu am socotit și ce m-ar fi costat să nu-mi caut adăpost la Domnul Isus, iar prețul era mult mai mare.“

La această concluzie va ajunge orice credincios care socotește corect prețul jertfei pe care el o aduce pentru Domnul Isus și Tatăl. Când cineva face legământul unui nazireu, îl costă foarte mult. Însă când noi ne gândim la dragostea Domnului Isus și inimile noastre sunt umplute de ceea ce a făcut această dragoste pentru noi, atunci nici un preț nu este prea mare, ca răspunsul la această dragoste. Atunci inima cunoaște numai o dorință, să aud din gura Fiului lui Dumnezeu, care M-a iubit: „Ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpânului tău“ (Matei 25.21-23). Cunoscându-ne slăbiciunea, rugăciunea noastră va fi atunci: Doamne, lucrează Tu în mine voința și înfăptuirea; căci eu n-am putere pentru aceasta (Filipeni 2.12-13). Dumnezeu dorește dăruirea conștiință în sentimentul propriei slăbiciuni. El dorește adevărul și sinceritatea în inima noastră.

Solomon, luminat de Duhul Sfânt, spune în înțelepciunea sa: „Cuvintele gurii unui om sunt ca niște ape adânci, izvorul înțelepciunii este ca un șuvoi care curge întruna. Vorbele nebunului aduc ceartă și gura lui înjură până stârnește lovituri. Gura nebunului îi aduce nimicirea și buzele îi sunt o cursă pentru suflet“ (Proverbe 18.4,6-7). Aici, în Levitic 5.4, Cuvântul lui Dumnezeu spune că acela care rostește cu ușurătate ceva este vinovat, chiar dacă o face fără să-și dea seama. Dumnezeu a trebuit să descrie păcatele atât de amănunțit, ca noi să ne dăm seama că suntem vinovați. Însă noi ar trebui să-I mulțumim că El a făcut așa, ca noi să putem judeca și recunoaște și astfel să ne întoarcem înapoi la părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Noi am putea fi totdeauna fericiți în această părtășie și ne-am putea bucura de roadele minunate ale harului lui Dumnezeu. Însă cât de des inimile noastre sunt reci și nu se bucură de această părtășie, în timp ce noi nu suntem conștienți totuși care este cauza acesteia! Dumnezeu ne-a dat aceste versete ca să cercetăm aceste lucruri în lumina Sa și prin judecata de sine să ne întoarcem înapoi la părtășia care este legată de deplina bucurie (1 Ioan 1.3-4). Imediat după ce Ioan a scris despre această părtășie și de bucuria deplină care este legată de aceasta, el spune: „vestea care am auzit-o de la El și pe care v-o spunem este că Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric“. În 2 Corinteni 6 am citit că Tatăl nu ne mai poate recunoaște și trata în mod practic ca pe niște copii ai Săi, când noi stăm în legătură cu necredincioșii sau în general cu necurăția.

Să ne gândim cât de serios este să avem a face cu Dumnezeul Cel viu! În Evrei 12.29 se spune: „... căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor“. Am primit binecuvântări minunate. Noi, care din fire eram oameni păcătoși, acum suntem copii ai Dumnezeului Atotputernic și avem voie să intrăm în casa Tatălui. Ca preoți, noi avem intrare liberă la scaunul de domnie al lui Dumnezeu, în Locul Preasfânt, care a devenit pentru noi un scaun al harului. Nici un înger n-a avut vreodată acest drept și nici nu-l va avea vreodată. Însă să ne gândim că Tatăl nostru este Dumnezeu, Acela care este lumină și în care nu este nicidecum întuneric și că scaunul harului de care ne apropiem se află în Locul Preasfânt. Casei lui Dumnezeu i se potrivește sfințenia și El vrea să fie sfințit în aceia care se apropie de El. Cel mai mic neadevăr, cea mai mică necurăție, cea mai mică ușurătate în gândire sau în cuvinte, cea mai mică voință proprie - pe scurt, tot ce iese la iveală din omul natural, întrerupe această părtășie cu Tatăl și cu Fiul. Ea va fi restaurată abia atunci când ne-am mărturisit păcatele și ne-am curățit prin judecata de sine (1 Ioan 1.9).

De aceea se spune în Leviticul 5.5: „Când cineva, deci, se va face vinovat de unul din aceste lucruri, trebuie să-și mărturisească păcatul“. Despre lucrul acesta se spune pentru prima dată aici. În capitolul 4, unde cel care aducea jertfa nu privea atât de mult la fapta pe care a făcut-o, ci la realitatea că el a

păcătuit, mărturisirea este inclusă în punerea mâinilor pe capul jertfei pentru păcat. Însă aici, unde Dumnezeu Însuși trebuie să spună, cu privire la anumite fapte clare că sunt păcate, El trebuie să prescrie clar mărturisirea inimilor noastre împietrite. Să observăm că o rugăciune pentru iertare sau o mărturisire în general, a ceva pe care noi l-am făcut și nu trebuia să-l facem, nu este suficientă. Ca să fii curățit pe deplin și să obții iertare deplină este necesară o mărturisire sinceră față de Tatăl și eventual față de persoana față de care am păcătuit. Pentru că aceasta deseori nu se face, rămân multe încurcături care aparent nu se vor rezolva niciodată. Fapta însăși trebuie să fie judecată ca păcat. Acesta este înțelesul cuvintelor: „... în ceea ce el a păcătuit“. La aceasta nu se potrivește să se spună: Ah! nu m-am gândit așa; însă ar fi fost mai bine dacă n-aș fi făcut lucrul acela sau dacă s-ar fi adus alte dezvinovățiri. Domnul este avocatul nostru la Tatăl zi și noapte și Se ocupă de noi să ne vină în inimă o mărturisire cinstită. Însă, așa cum am spus de mai multe ori, ajungem la adevărata mărturisire și la adevărata judecată de sine, când vedem că și pentru acest singur păcat, Domnul Isus a trebuit să sufere atât de mult și a trebuit să moară sub judecata necruțătoare a Dumnezeului Celui Sfânt. De aceea și aici trebuie adusă o jertfă pentru păcat.

„Apoi să aducă Domnului ca jertfă pentru vină, pentru păcatul pe care l-a făcut, un animal de parte femeiască din turmă, o oaie sau o capră, ca jertfă pentru păcat. Și preotul să facă pentru el ispășirea păcatului lui“ (versetul 6). Și aici se vede înțelegerea limitată a jertfei, când se compară cu preotul, cu întreaga adunare, cu o căpetenie sau cu „unul din poporul țării“ (vezi capitolul 4). Nu găsim aici că jertfa pentru păcat trebuia adusă la cortul întâlnirii. Necurăția, care prin păcat a venit asupra întregii Adunări, nu se simte. Și nici nu se stropește cu sânge pe carnea altarului de aur sau ale altarului de aramă și sângele nu este vărsat pe pământ înaintea altarului arderii-de-tot. Tot ce se vede aici este că preotul face ispășire din cauza acestui păcat. Nu se vede aici că acest păcat a întrerupt părtașia lui personală cu Dumnezeu și că are influență asupra slujbei poporului lui Dumnezeu. Nu găsim aici că jertfa pentru păcat era adusă în afara taberei și arsă acolo, ceea ce are un înțeles adânc. Cel care a adus jertfa nu pune mâna pe capul jertfei pentru păcat; el nu se face una cu moartea Domnului Isus sub judecata Dumnezeului Celui Sfânt asupra păcatelor și naturii păcătoase a omului. El o vede numai ca o satisfacție pentru păcatele săvârșite. În loc de înțelegerea caracterului jertfei pentru păcat, găsim aici numai privirea spre rezultatele ei.

În versetul 6 găsim aceleași animale ca jertfă pentru păcat ca și în capitolul 4.28 și 32, însă în ordine inversă. Știm că „mielul“ vorbește despre slava personală a Domnului Isus. Este în sine o imagine a Domnului mai sublimă decât capra, care este animalul cel mai semnificativ al jertfei pentru păcat. Însă aici este pus în locul caprei, așa că gândul la adevărata înlocuire dispăre. Vedem aici un model a ceva sublim, iar prin felul în care este folosit, reprezintă o stare mai joasă. O capră, deși feminină, tânără, este numită o jertfă pentru vină. Vedem că cea mai de jos treaptă a jertfei este declarată și prin numele și scopul jertfei. Pe treptele mai înalte (capitolul 4.8, 21, 24, 29) este totdeauna numită jertfă pentru păcat și nu este amintit vreun anumit păcat. În capitolul 4.20 este scris că preotul trebuia să facă ispășire pentru ea (adică pentru întreaga adunare) și li se va ierta. În cazul unei căpetenii (versetul 26) se spune că preotul trebuie să facă pentru ea ispășirea păcatelor ei și i se va ierta. La jertfa pentru păcat a „unuia din poporul țării“ spune în versetul 31 că preotul trebuie să facă ispășire pentru el și i se va ierta, și în versetul 35 se spune: „Astfel va face preotul pentru omul acesta ispășirea păcatului pe care l-a comis și i se va ierta“. Însă în capitolul 5.6 unde este numită o jertfă pentru vină și în versetul 13, păcatul este caracterizat prin cuvintele „păcatul pe care l-a făcut

față de unul din aceste lucruri“. În primele exemple sunt subliniate persoanele, iar în ultimul, mai mult păcatul decât persoana. Cel ce jertfa este aproape total pe planul al doilea. El stă mai mult sub sentimentul vinei și al consecințelor a ceea ce a făcut, decât sub grozăvia păcatului ca stare.

Din aceasta putem învăța cât de mult pierdem dacă ne mulțumim cu o cunoaștere mică a Domnului, ca jertfă pentru păcat. Inimile noastre egoiste consideră deseori că este suficient să știm că Domnul a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre și ce consecință are aceasta pentru noi. Abia când am văzut ceva din jertfa arderii-de-tot și știm că noi suntem „făcuți plăcuți în Cel Preaiubit“, inimile noastre doresc să vadă mai mult din plinătatea lucrării Lui pe cruce.

Atunci înțelegem mai mult cât de îngrozitor este păcatul în sine și cât este de imposibil ca noi, când am fost murdăriți prin păcat, să putem avea părtașie cu Dumnezeu Cel Sfânt, care este lumină, și cu Mântuitorul nostru care a voit mai bine să moară decât să lase ca păcatul să existe. Însă aceasta o învățăm prin preocuparea cu suferințele grele ale Domnului pe cruce, sub judecata lui Dumnezeu, Acela care nu cruță păcatul, Acela care însă a fost pe deplin slăvit prin această lucrare și de aceea este pe deplin satisfăcut. Însă aceasta ne dă, chiar și atunci când detestăm profund păcatul pe care l-am făcut, știind că acest păcat a întrerupt părtașia noastră cu Tatăl și cu Fiul, deplina siguranță că nu mai este nici o judecată pentru noi și că părtașia noastră cu Tatăl și cu Fiul va fi restabilită de îndată ce ne-am mărturisit păcatul.

Caracterul păcatului este descris în capitolul 4 mai mult ca o insultă a naturii sfinte a lui Dumnezeu. Independent de pedeapsă, Dumnezeu nu poate avea nici o legătură cu păcatul, în afară de faptul ca să-l judece și să-l îndepărteze din prezența Sa sfântă. În capitolul 5 vedem mai mult vina omului și cu aceasta consecințele pe care le aduce cu sine un păcat înfăptuit. Acesta stă mai mult în legătură cu felul de a cărmui al lui Dumnezeu, în care El trebuie să pedepsească faptele păcătoase. Cei morți dinaintea scaunului de domnie mare și alb vor fi judecați după faptele lor. Desigur, ambele părți sunt adevărate, însă prima parte este de la sine înțeles cea mai importantă. Această cunoaștere se găsește în primul rând la preot, care este obișnuit să slujească zilnic în prezența lui Dumnezeu și de aceea a învățat să vadă totul cu ochii lui Dumnezeu și să judece totul potrivit gândurilor Lui. Este un semn de mare sărăcie când această parte este dată la o parte.

Am văzut în versetul 6 că ordinea este în alt fel decât în capitolul 4.27-35. Acolo capra este amintită mai întâi, ca animal special pentru jertfa pentru păcat, chiar dacă era de parte feminină, care indică slăbiciunea celui care aducea jertfa. Apoi este amintită oaia, ca dar pentru jertfa pentru păcat, ceea ce ne spune care era adevărata jertfă pentru păcat. La cel care aducea jertfa în capitolul 5.6 este prezentă puțină înțelegere; vedem aici mai întâi oaia; însă era adusă ca jertfă pentru vină și cu toate acestea „o oaie sau o capră ca jertfă pentru păcat“. Jertfa pentru vină a fost așezată în locul jertfei pentru păcat. Cel care aducea jertfa vedea numai vina, ca urmare a păcatelor sale și nu urâtenia păcatului, care în mod necesar desparte de Dumnezeu pe cel care a păcătuit. În loc de o descoperire adâncă a adevărului, găsim aici un gând mai de suprafață. Chiar ca jertfă pentru vină, această jertfă este încă săracă. Începând cu versetul 14 vom vedea că jertfa pentru vină trebuia să fie totdeauna un berbec fără cusur. Vedem deci diminuarea înțelegerii smereniei la cel ce aducea jertfa.

Aceasta este făcută mai clar în versetul 7 și următoarele, căci acolo este

amintită clar sărăcia celui care aducea jertfa: „Dacă nu va putea să aducă o oaie sau o capră“. Păcatul este numit aici „vină“ și jertfa pentru păcat primește în parte caracterul unei arderi-de-tot, așa cum am văzut în capitolul 1 că arderea-de-tot din porumbei primea în parte caracterul unei jertfe pentru păcat. Însă harul lui Dumnezeu remarcă totuși că cel care aducea jertfa înțelegea într-o oarecare măsură diferența dintre jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Pentru că porumbelul nu avea suficientă grăsime ca să poată fi adusă separat pe altar ca un miros plăcut pentru Domnul - am văzut că aceasta era o dovadă că cel care aducea jertfa vedea că jertfa pentru păcat era totuși în interior pe deplin plăcută lui Dumnezeu, așa cum aceasta se vede în totalitate în arderea-de-tot. Dumnezeu socotește acel porumbel ca ardere-de-tot. Preotul, care cunoaște gândurile lui Dumnezeu, jertfește porumbelul „ca ardere-de-tot potrivit rânduielii“. Se descrie foarte amănunțit ce se petrece cu sângele. Este ca și cum Dumnezeu caută ceva deosebit în această jertfă slabă pe care El totuși poate s-o recunoască.

În versetele 11-13 găsim cea mai mică jertfă. O treaptă inferioară ei nu poate fi primită. El aducea o jertfă de mâncare ca jertfă pentru păcat și chiar într-o măsură care este suficientă pentru hrana dintr-o zi (Exod 16.36). Însă oricât ar fi de slabă aici credința celui care aducea jertfa și oricât de neștiutor ar fi el cu privire la adevăratul caracter al păcatului, al naturii sfinte a lui Dumnezeu și a lucrării Domnului Isus, Dumnezeu recunoaște totuși jertfa pentru păcat și păcatele lui sunt iertate. Cum ne dovedește aceasta, că este lucrarea Domnului Isus care ne salvează și nu înțelegerea noastră a acestei lucrări! Dumnezeu cunoaște toată valoarea acestei lucrări și a sângelui Domnului Isus. Când El vede un suflet care cu privire la păcatele sale își pune încrederea în Domnul Isus, atunci Dumnezeu îi socotește lucrarea Domnului Isus în toată plinătatea, pe care El o vede în ea, chiar dacă cel care aducea jertfa înțelegea puțin din aceasta. Cum strălucește totuși în aceasta harul lui Dumnezeu! Ce mângâiere pentru inimile noastre, când vedem mica noastră credință proprie! Cât de mult ar trebui cunoașterea acestui har, ca să ne elibereze de marele orizont al judecării altora!

Totuși, slăbiciunea în credință și cunoașterea îngustă a gândurilor lui Dumnezeu este o mare pierdere. Cu cât jertfa este mai slabă, cu atât mai puțin iese la iveală adevăratul caracter al jertfei. Am văzut aceasta deja în capitolul 1, la jertfa arderii-de-tot, însă iese la iveală mult mai mult în versetele luate în considerare. În versetul 6 vedem trecerea de la jertfa pentru păcat la jertfa pentru vină, în versetul 7 la arderea-de-tot și în versetul 11 la jertfa de mâncare. Cu cât credința este mai puternică, cu atât mai clar se văd toate părțile lucrării minunate a Domnului Isus. Credința se preocupă atunci nu numai cu ceea ce i se potrivește și se bucură cu privire la aceasta, ci se preocupă cu partea lui Dumnezeu în tot ceea ce ne descoperă Cuvântul Său. Însă cu cât credința este mai mică, cu atât mai mult ești inclinat să fii mulțumit cu o cunoștință care nu vede adevăratul caracter al gândurilor lui Dumnezeu și care conduce la o amestecare a acestora. Aceasta o vedem aici. Jertfa pentru păcat, jertfa pentru vină, jertfa arderii-de-tot și jertfa de mâncare sunt amestecate. Este însă de remarcat că jertfa de mulțumire nu este amintită. Nu este prezentă o pace adevărată și lipsește părtașia cu Dumnezeu și cu Domnul Isus, care înainte de toate lucrurile se exprimă în jertfa de mulțumire.

În mod normal există o vină când un credincios este sărac. Toată bogăția lui Dumnezeu îi stă la dispoziție. El posedă Cuvântul lui Dumnezeu și, în el, toată bogăția Tatălui și a Domnului Isus ca și descoperirea întregului har al lui Dumnezeu. El își poate umple inima cu aceasta, așa încât el va deveni bogat în

lucrurile duhovnicești. Într-adevăr, cel care se întoarce acum la Dumnezeu n-a avut încă prilejul să aprofundeze lucrurile. Atunci, în ceea ce privește relațiile duhovnicești, el este încă sărac, chiar dacă se simte așa de bogat; căci, atunci când cineva obține siguranța că păcatele îi sunt iertate, după ce mai întâi s-a văzut pierdut înaintea lui Dumnezeu și a privit la iadul deschis și deodată a văzut că toate păcatele i-au fost iertate și că nu mai este nici o condamnare pentru el, atunci el se simte peste măsură de bogat. În comparație cu starea sa de mai înainte el este bogat, însă în comparație cu toate comorile pe care ni le dă Tatăl, el este încă sărac. El are numai o înțelegere limitată a iertării păcatelor. Însă oricât de mare ar fi aceasta, este totdeauna mică în comparație cu toată bogăția pe care ne-a dat-o Tatăl și Domnul Isus. În mod obișnuit, însă, sărăcia duhovnicească este din propria vină, pentru că din indolență sau lipsă de interes n-am citit și n-am cercetat cu rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca în felul acesta să cunoaștem ce bogății ne-a dat El.

Vedem aici iarăși minunatul har al lui Dumnezeu: „Dacă nu va putea să aducă o oaie sau o capră, să aducă Domnului ca jertfă pentru vină, pentru păcatul lui, două turturele sau doi pui de porumbel, unul ca jertfă pentru păcat iar celălalt ca ardere-de-tot“ (versetul 7). Dumnezeu Se declară mulțumit cu cel mai mic dar care era permis la arderea-de-tot, cu niște porumbei, care nu sunt scumpi. Într-adevăr, porumbelul vorbește de slava Domnului Isus ca Om din cer. Însă el nu are mult sânge - o dovadă a unei cunoștințe reduse a valorii lucrării și puterii sângelui Domnului Isus, despre care se spune în 1 Ioan 1.7 că el curățește de orice păcat. Citim în versetul 9: „Și el (preotul) să stropească un perete al altarului cu sângele jertfei pentru păcat, iar celălalt sânge să-l scurgă la picioarele altarului; aceasta este o jertfă pentru păcat“. Dacă jertfa vorbește numai de lucrarea Domnului Isus pe cruce și dacă inima este îndreptată numai spre cruce, ca acolo să vadă - chiar dacă este în slăbiciune - ce preț a plătit Domnul Isus pentru ispășirea păcatelor noastre și ce rezultate minunate are această lucrare de pe cruce cu privire la păcatele noastre, atunci Dumnezeu primește și această jertfă mică, dacă persoana este prea săracă, ca să plătească mai mult.

Vedem a treia oară cât de minunat se descoperă harul: „Dacă nu poate să aducă nici două turturele sau doi pui de porumbel, să aducă pentru păcatul lui, ca dar, a zecea parte dintr-o efă de floarea făinii, ca jertfă pentru păcat, să nu pună untdelemn pe ea și să nu adauge nici tămâie, căci este o jertfă pentru păcat. S-o aducă la preot și preotul să ia din ea un pumn plin, ca aducere aminte și s-o ardă pe altar, ca și pe darurile de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului: aceasta este o jertfă pentru păcat“ (versetele 11-12). Vedem aici un credincios care este atât de sărac duhovnicește, care abia înțelege ceva din grozăvia păcatului pentru Dumnezeu și despre adevăratul caracter al morții Domnului Isus. El nu este conștient nici măcar de faptul că Domnul Isus a trebuit să-Și dea sângele și a trebuit să moară pentru acest păcat înfăptuit. Însă el simte totuși că Domnul Isus în viața Sa pe pământ nu ar fi făcut aceste lucruri. Am văzut la jertfa de mâncare că „floarea făinii“ nu vorbește de moarte, ci de viața Domnului Isus înainte de cruce. În îndurarea Sa, Dumnezeu primește și aceasta, dacă persoana este cu adevărat prea săracă și nu poate să aducă o jertfă mai mare, mai bogată.

Da, Dumnezeu face deosebire în priceperea și bogăția duhovnicească a celor credincioși. Ce har! Însă judecata Sa nu corespunde părerilor noastre. El știe să judece pe fiecare dintre noi. El cunoaște exact bogăția mea și a ta, căci El este Cel care cercetează inimile și rărunchii: al cărui Cuvânt, potrivit cu Evrei 4, este pătrunzător, încît desparte duhul de suflet - deci nu numai o judecare a gândurilor și chibzuințelor inimii, ci și a izvoarelor din care rezultă gândurile

noastre. În îndurarea Sa, El ține seama de aceste lucruri. Însă dacă eu nu vreau să mă smeresc cu adevărat și să mă judec, înseamnă să aduc „floarea făinii“, cu toate că eu sunt în stare să aduc, după aprecierea Sa, care nu greșește, „o oaie“ sau „o capră“; atunci Dumnezeu nu Se declară mulțumit cu aceasta. El judecă bogăția mea, iar judecata Sa este totdeauna dreaptă.

Și noi trebuie să facem această diferență. Însă trebuie să fim foarte atenți la aceasta, pentru că noi nu avem cunoștința pe care o are Dumnezeu, care cercetează inima și rărunchii. Și nu trebuie să cerem aceasta în mod egal de la toți. Nu trebuie să ne mulțumim ca un frate care cunoaște bine Cuvântul lui Dumnezeu și ocupă o poziție de frunte în mijlocul credincioșilor, să aducă ceea ce aduce un frate care este mai sărac din punct de vedere duhovnicesc. Din nefericire noi facem exact invers.

Suntem deseori înclinați să judecăm cu mai multă îngăduință greșelile unui frate bine văzut, prin a cărui slujbă noi am primit poate mult, decât greșelile unui frate care nu stă în prim plan sau al cărui caracter nu ne este așa de plăcut. Cuvântul lui Dumnezeu spune puțin altfel: acela care are mai mult, adică este mai bogat duhovnicește, trebuie să aducă cea mai mare jertfă pentru păcat. Despre tot ce este adus potrivit gândurilor lui Dumnezeu se spune: „Astfel va face preotul pentru omul acela ispășirea păcatului pe care l-a făcut față de unul din aceste lucruri, și i se va ierta. Cealaltă parte din darul acesta să fie a preotului, ca și la darul de mâncare“ (versetul 13). Vedem aici iarăși pe preot, care pe de o parte este o imagine a Domnului Isus, care se ocupă cu păcatele pe care noi, cei credincioși le-am făcut. Ca preot, El vrea să ne păzească de păcat și, dacă noi am păcătuit, ca Mijlocitor al nostru, El este în acțiune, ca prin Duhul Sfânt să lucreze în noi, să recunoaștem ceea ce am făcut, să depunem o mărturie și să aducem o jertfă pentru păcat. Însă în afară de aceasta El este Avocatul nostru la Tatăl, ca să-I prezinte ceea ce s-a lucrat în noi, așa că Tatăl ne poate dărui iertarea. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“ (1 Ioan 1.9).

Vedem în aceste versete slăbiciunea noastră, însă și cât de mare trebuie să fie sfințenia noastră. Cu cât am fost aduși mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai mare trebuie să fie și sfințenia noastră practică. Sfințenia poziției noastre este nemărginită, „căci printr-o jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți“. Însă sfințenia noastră practică trebuie să fie în concordanță cu apropierea în care stăm față de Tatăl. Un israelit din popor nu avea nevoie să fie așa de sfânt practic ca un preot. El nu trebuia să-și spele mâinile și picioarele, când se apropia de altarul de aramă. Însă preotul trebuia să facă lucrul acesta, când trecea pe lângă ligheanul de aramă, ca să intre în Locul Preasfânt. Cât de sfinți ar trebui să fim noi atunci, noi cei care avem intrare liberă la Tatăl și la Fiul! Tatăl este Dumnezeu, Acela care este lumină și în care nu este nicidecum întuneric. Și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. Însă cât de minunat este că Tatăl Însăși a deschis drumul pe care noi putem totdeauna să fim curățiți prin lucrarea preotului, a Domnului Isus, încât putem veni iarăși în apropierea Sa.

El vrea să întrebuițeze oameni, fii ai lui Aaron, ca să-L ajute la această slujbă, ca să putem regăsi drumul, pentru ca să ne mărturisim vina și să aducem jertfa pentru păcat - aceea, dacă am voie să spun așa, care aduce pentru noi jertfa într-un mod convenit lui Dumnezeu, ca să fie în concordanță cu sfințenia și cu slava lui Dumnezeu. „Astfel preotul va face pentru omul acela ispășirea păcatului pe care l-a făcut față de unul din aceste lucruri; și i se va ierta“ (versetul 13). Acesta este rezultatul minunat al drumului pe care l-am

privit și în această secțiune.